

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **S. P.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Juračkou
sídlem Tovární 881/7, 669 02 Znojmo

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. JMK 19010/2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 9. 2. 2023, č. j. MUZN 27104/2023 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byl žalobce uznán vinným 1/ z porušení

§ 4 písm. c) v návaznosti na § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu; 2/ z porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 49 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), s odkazem na vyhlášku č. 82/2012 Sb., o provádění kontrol technického stavu vozidel a jízdních souprav v provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 82/2012 Sb.“), čímž z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce totiž dne 24. 5. 2022 v 7:40 hodin na ulici Pražákova ve Znojmě, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, nerespektoval signál červeného světla „Stůj!“ světelné soustavy na semaforu a vjel do křižovatky s ulicí Vídeňská Třída ve směru jízdy na ulici Hakenova. Současně mělo žalobcem řízené vozidlo v horní části skla vylepenou nehomologovanou tmavou folii. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podání účastníků

II.A) Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tvrdí, že těsně před tím, než vjel do křižovatky, se na semaforu rozsvítil signál oranžové barvy. To však již byl v bezprostřední blízkosti křižovatky, takže před ní nemohl bezpečně zastavit. Navíc viděl policejní vozidlo, takže pokud by si byl vědom toho, že páchá přestupek, jistě by tak neučinil. Policisté mohli vidět pouze barvu světelného signálu na semaforu ve svém směru jízdy; nemohli ovšem sledovat barvu světelného signálu ve směru, ve kterém jel žalobce. Ten projel křižovatkou bezpečně; neomezil žádné vozidlo, protože všechna stála. Žalobci je též známo, že semaforey na předmětné křižovatce nejsou správně seřizeny a z tohoto důvodu již došlo k několika kolizím motorových vozidel, které byly zapříčiněny právě nesprávným seřizením semaforů. Žalobce nepovažuje za dostatečnou reakci žalovaného, že semaforey jsou napojeny tak, aby světelné signály na sebe vzájemně navazovaly a jízda vozidel křižovatkou byla bezpečná a plynulá. Požadoval ověření, zda jsou semaforey skutečně správně seřizeny; správní orgány však tomuto jeho důkaznímu návrhu nevyhověly, s čímž nesouhlasí.
3. Žalobce dále namítá, že řídil vozidlo, které bylo ve vlastnictví společnosti *Elspace s.r.o.*, nikoliv jeho. On dané vozidlo řídil toliko příležitostně; nevěděl tedy o tom, že přední sklo vozidla bylo dodatečně upraveno nějakým nepovoleným způsobem. Nelze totiž poznat, zda tmavý pruh v horní části vozidla je zabarvením skla již z výroby, nebo zda se jedná o dodatečně zabudovaný stínící prvek. Daná úprava přitom nijak neomezuje řidiče ve výhledu, nemá vliv na bezpečnost řízení, naopak chrání řidiče před ostrým sluncem. Žalobce také konstatuje, že ze základní školy zná jednoho z policistů provádějících kontrolu a v dřívějšku s ním měl nedorozumění; domnívá se proto, že

jednání policistů bylo účelové a vedené snahou jej poškodit. Policisté chtěli dosáhnout jeho potrestání a využili tohoto zjištění k tomu, aby jej obvinili z dalšího přestupku.

4. Dle žalobce došlo k porušení procesních předpisů, neboť správní orgány nerespektovaly, že mají zjistit stav věci bez důvodných pochybností; nechránily jeho práva nabytá v dobré víře a porušily zásadu *in dubio pro reo*. Nadto správní orgány neprovedly jím navrhované důkazy. Žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s většinou jeho námitek. Správní orgány podle jeho přesvědčení pochybily také tím, když dovodily, že naplnil všechny znaky skutkových podstat přestupků, z nich byl shledán vinným.

II.B) Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a proto navrhuje, aby byla zamítnuta. Zdůrazňuje, že k otázce seřízení semaforů se v napadeném rozhodnutí vyjádřil podstatně podrobněji, než jak žalobce uvádí v žalobě; odkazuje přitom na jeho odůvodnění. Chybný je také názor žalobce, že správní orgán musí prokazovat jím tvrzenou verzi skutkového děje. Přestože primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je některý z důkazů zpochybňován tvrzením obviněného, pak ohledně této skutečnosti se důkazní břemeno přesouvá na něj. Dále žalovaný poukazuje na to, že vznesené žalobní námitky jsou velmi vágní a žalobce svá tvrzení nijak neproказuje (zejména nijak nedokládá, na základě čeho dovozuje, že semaforey na předmětné křižovatce nejsou správně seřizeny). Žalovaný též upozorňuje na to, že žalobní námitky jsou totožné s těmi odvolacími, s nimiž se již řádně vypořádal.
6. Žalovaný je přesvědčen, že ani žalobcem tvrzená známost s jedním z policistů z dřívějších dob nevylučuje jeho pracovní nestrannost, a to ani pokud spolu dříve měli nesrovnalosti. Zasahující policisté byli dva. Když spatřili vozidlo projíždět křižovatkou, nemohli tušit, kdo jej řídí; teprve po jeho pronásledování a zastavení na místě kontroly zjistili, že řidičem je právě žalobce. Vozidlo rozhodně bylo zastaveno z důvodu spáchání přestupku na křižovatce, nikoliv kvůli osobě řidiče.
7. Napadené rozhodnutí vychází dle žalovaného ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.
9. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
11. Žaloba není důvodná.

12. S ohledem na způsob formulace žalobních námitek považuje soud za vhodné předeslat, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je ovlivněn kvalitou a precizností uplatněných žalobních bodů. Míra precizace žalobních námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění tedy v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). Jelikož žalobce formuloval některé své žalobní námitky značně obecně a neurčitě, odpovídajícím způsobem přistoupí soud také k jejich vypořádání.
13. Dále soud upozorňuje, že žalobní body mají směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud správní odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání konkrétně reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti (podobněji k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128; dále např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63).
14. Žalobce v projednávané věci převážně doslovně opakuje argumentaci vznesenou již v odvolání (pouze zaměňuje slovo „obviněný“ za „žalobce“); žádným způsobem tedy nereaguje na poměrně obsírné a přesvědčivé vypořádání všech jeho námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí. Originální partii žaloby je pouze pasáž, v níž žalobce brojí proti neprovedení jím navrhovaného důkazu odborným posouzením správnosti seřízení semaforů na předmětné křižovatce. Nově také zcela obecně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné hodnocení důkazů, aniž však v tomto ohledu uvádí cokoli podrobnějšího. Soudu proto není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů (krom již zmíněného neprovedení důkazu) žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí.

III.A) Porušení signálu „Stůj!“

15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo, nebo na pokyn k zastavení vozidla daný osobou k tomu oprávněnou při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*
16. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je *při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

17. Podle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*
18. Pokud jde přestupek žalobce spočívající v nerespektování signálu „Stůj!“, soud se ztotožňuje se zjištěním a hodnocením skutkového stavu, jak jej učinily správní orgán. Stěžejním důkazem provedeným v přestupkovém řízení je videozáznam pořízený policisty ze služebního vozidla Policie České republiky. Na něm je patrné vozidlo policistů stojící jako druhé v pořadí v přímém směru na červený světelný signál semaforu. Před přechodem ve směru jízdy žalobce zastavuje matka s dítětem, protože chodci mají zrovna červenou; naopak vozidla ve směru jízdy žalobce mají zelenou a projíždějí křižovatkou. Následně na semaforu ve směru jízdy policistů naskočí žlutý světelný signál a vzápětí na semaforu pro chodce ve směru jízdy žalobce naskočí zelený signál; matka s dítětem čekající na přechodu ve směru jízdy žalobce by tedy mohla vstoupit do vozovky a přejít po přechodu. V tomto okamžiku se žalobcovo vozidlo nachází ještě před příčnou čarou před přechodem pro chodce. Namísto toho, aby žalobce s vozidlem zastavil, tak do křižovatkы vjel. V tento okamžik však již bylo v pohybu také vozidlo jedoucí v přímém směru před vozidlem policistů. Jelikož je křižovatka přehledná, nedošlo k žádné kolizi, neboť matka s dítětem i řidič vozidla stojícího před policistky nechali žalobce projet (srov. str. 3 napadeného rozhodnutí).
19. Soud nad rámec žalovaným uvedeného akcentuje, že při zpomalení (zastavení) videozáznamu je zcela zřetelně seznatelná situace, kdy na přechodu pro chodce protínajícím vozovku ve směru jízdy žalobce již svítí zelený světelný signál pro chodce, na semaforu ve směru jízdy policistů (tj. směru kolmém ke směru jízdy žalobce) již svítí žluté světlo a vozidlo žalobce se toho času nachází teprve před podélnou čarou označující začátek křižovatkы. Žalobce přesto vjíždí do křižovatkы, jejímž středem projíždí v době, kdy vozidla v přímém směru mají zelenou světelnou signalizaci a vozidlo před policisty je v pohybu.
20. Žalobce namítá, že policisté mohli vidět pouze barvu na semaforu ve směru své jízdy; nemohli ovšem sledovat barvu světelného signálu ve směru, ve kterém jel žalobce. Soud připouští, že v tomto má žalobce pravdu; policisté nemohli vidět „za roh“. Tato skutečnost však na řádném zjištění skutkového stavu věci ničeho nemění. Jak totiž konstatoval žalovaný, jednalo se o křižovatku řízenou semafor, které jsou na sebe vzájemně napojeny tak, aby jízda vozidel byla bezpečná, plynulá a jednotlivé světelné signály na sebe vzájemně navazovaly. V době, kdy na semaforu, který byl určen pro směr jízdy policistů, naskočilo žluté světelné znamení, stav signalizace na semaforu ve směru jízdy žalobce musel být logicky takový, že zde svítil červený signál „Stůj!“. Kdyby světelný signál pro směr jízdy žalobce nebyl červený, nemohl by naskočit zelený signál pro přechod pro chodce protínající směr jízdy žalobce ani žlutý signál pro přímý směr jízdy policistů. Z videozáznamu je přitom patrné, že zelený signál pro chodce svítil touto barvou již několik vteřin před tím, než žalobce projel přes přechod pro chodce a následně křižovatkou. Z toho vyplývá, že žlutý světelný signál svítil pro směr jízdy žalobce dostatečně dlouhou dobu před tím, než se žalobce s vozidlem přiblížil

k přechodu pro chodce, přes který nutně projel již na červený světelný signál (srov. str. 3 napadeného rozhodnutí). I když tedy žalobce tvrdí, že z videozáznamu nelze seznat, jaké světelné znamení svítilo v době, kdy projížděl přes přechod pro chodce do křižovatky, dle ostatních světelných znamení bylo možné jednoznačně dovodit, že žalobce vjel do křižovatky na červenou (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). S těmito skutkovými zjištěními a z nich plynoucími úvahami správních orgánů se krajský soud zcela ztotožňuje; žalobce proti nim přitom (krom opakujiícího se tvrzení o nesprávném seřízení semaforů) ničeho nenamítá.

21. Soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že teprve těsně před tím, než vjel do křižovatky, tak se na semaforu rozsvítil signál žluté barvy a jelikož žalobce byl již v bezprostřední blízkosti křižovatky, nemohl před ní bezpečně zastavit. Jak shora vysvětleno, z pořízeného videozáznamu lze logicky dovodit, že žalobci ještě před vjezdem na přechod pro chodce musela svítit červená, protože na semaforu pro chodce byla toho času již zelená. Předcházející žlutá světelná signalizace proto musela ve směru jízdy žalobce svítit ještě dříve, než přijel k přechodu pro chodce. Žalobce tudíž mohl a měl před podélnou čarou označující začátek křižovatky zastavit; takový manévr by přitom byl bezpečný, protože žalobce na něj měl dostatek času.
22. Relevantní není ani argumentace, že žalobce při vjezdu do křižovatky viděl policejní vozidlo, takže za této situace by určitě nepáchal přestupek. Žalovaný v reakci na totožně formulovanou odvolací námitku poukázal na to, že žalobce mohl policejní vozidlo spatřit teprve v době, kdy vjel do křižovatky, nikoliv již v okamžiku, kdy se nacházel před přechodem pro chodce a rozhodoval se, zda křižovatkou projede na červenou, nebo zastaví. Z videozáznamu totiž vyplývá, že policisté z opačné strany mohli spatřit vozidlo žalobce teprve v okamžiku, kdy se nacházelo na přechodu pro chodce a následně v křižovatce, nikoliv dříve (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Soud vypořádání této námítky žalovaným přisvědčuje a akcentuje, že žalobce proti němu nic nenamítá. Soud k němu pouze doplňuje, že z videozáznamu je zjevné, že žalobci před vjetím do křižovatky bránil ve výhledu na vozidla stojící v přímém směru (a tedy i na policejní vozidlo) vysoký zděný pilíř plotu nacházející se až za vodorovnou čarou označující začátek křižovatky ve směru jízdy žalobce. Přes tento pilíř nemohl žalobce před vjetím do křižovatky policejní vozidlo vidět. Nadto je třeba konstatovat, že ani kdyby žalobce (teoreticky) mohl policejní vozidlo zahlédnout, rozhodně tato skutečnost není sama o sobě způsobilá vyvrátit zjištění učiněná z objektivního důkazního prostředku, jímž je policejní videozáznam.
23. V tomto kontextu soud zdůrazňuje, že žalobce v odvolání ani žalobě předmětný videozáznam nikterak konkrétně nezpochybňuje (například nerozporuje jeho autenticitu ani jednotlivé dílčí skutkové poznatky z něj učiněné). Naopak, žalobce skutečnosti z něj zjevně vyplývající v zásadě ignoruje a ve své argumentaci je nereflektuje.
24. Žalobce dále uvádí, že „je mu známo, že podle informací, které se dozvěděl z různých pramenů, a ví to také ze své praxe“, tak semaforey na předmětné křižovatce nejsou správně seřizeny a z tohoto důvodu již došlo k několika kolizím motorových vozidel. Navrhl proto správním orgánům ověření, zda jsou semaforey skutečně správně seřizeny. Žalovaný k totožné odvolací námitce žalobce vyslovil, že i kdyby snad byly na

předmětné křižovatce semaforey mezi sebou vzájemně špatně seřizeny, podstatné je, že světelné znamení pro směr jízdy žalobce a světelné znamení pro chodce čekající na přechodu se nacházejí na jednom stejném sloupu světelného signalizačního zařízení, a tedy jsou vzájemně propojená. Technicky nemůže nastat situace, kdy by jeden semafor ukazoval stejné světelné znamení (vždy zelenou) pro různé směry jízdy, které se navíc vzájemně křížují. Nadto žalovaný zdůraznil, že pokud žalobce namítá, že semaforey na křižovatce nejsou správně seřizeny (o čemž není ve spisovém materiálu žádná zmínka a na místě kontroly žalobce nic takového netvrdil), měl by žalobce toto své tvrzení prokázat. Žalovaný konstatoval, že neshledal žádný relevantní důvod pro přezkoumání seřízení semaforů. Ani jejich (případná) vzájemná neseřízení totiž není schopná vyvrátit zjištění, že na semaforu pro směr jízdy žalobce svítilo červené světlo (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí).

25. Ve vztahu k tomuto posouzení správního orgánu žalobce namítá pouze to, že nepovažuje za dostatečnou reakci žalovaného na jeho odvolací argumentaci, že světelné signály semaforů na sebe vzájemně navazují. Soud však zdůrazňuje, že žalobce zcela pomíjí další partie odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný vysvětlil fungování soustavy semaforů. Konstatoval, že i kdyby připustil jako pravdivé (ničím nepodložené) tvrzení žalobce, že jednotlivé semaforey na předmětné křižovatce jsou vzájemně špatně sladěny, nic to nezmění na závěru o vině žalobce. Světelná signalizační zařízení pro chodce (na kterém svítila zelená) a pro řidiče ve směru jízdy žalobce jsou totiž umístěna na stejném sloupu signalizačního zařízení a propojena, pročez technicky nemohou ukazovat vzájemně si odporující světelná znamení. Soud k tomu dodává, že taktéž z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že kabeláž od obou signalizačních zařízení je svedena do stejného sloupu. K této argumentaci odvolacího správního orgánu žalobce nic neuvádí a nijak ji v žalobě nezpochybňuje; netvrdí a nedokládá, že světelná signalizace umístěná na jednom sloupu funguje odlišně, než jak je popsáno v napadeném rozhodnutí. Soud přitom odůvodnění žalovaného považuje za přesvědčivé.
26. Nadto soud upozorňuje, že tvrzení žalobce o neseřízení semaforů jsou zcela obecná, neurčitá a ničím nepodložená. Žalobce uvádí, že tato informace je mu známa z „různých pramenů“, aniž by je ovšem jakkoli blíže specifikoval. Dle žalobce mělo v důsledku špatného nastavení semaforů dojít na dané křižovatce také k několika dopravním nehodám, žalobce ovšem na žádnou konkrétní z nich poukázal. Žalobce se tedy snaží vyvrátit skutková zjištění správních orgánů popřením běžně předpokladatelné reality (řádného seřízení semaforů v rámci jedné křižovatky), aniž však pro toto své tvrzení nabízí jakýkoli důkaz. V tomto ohledu soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který ve svém rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, vyslovil, že *„je chybný názor stěžovatele, když se domnívá, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybňován, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.“* K tomu závěru NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018-64, doplnil, že *„rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, se ohledně „přesunu důkazního břemene“ nevyslovuje ve vztahu k prokazování*

naplnění zákonných předpokladů (přestupku), nýbrž ve vztahu k otázce „dostatečně zjištěného skutkového stavu věci“. Nejvyšší správní soud tedy v tomto odkazovaném rozsudku dovedl důkazní břemeno na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 správního řádu právě u těch námitek, které již jednou dostatečně zjištěný skutkový stav účelově zpochybňují. Pokud byl skutkový stav správním orgánem již dostatečně zjištěn, pak nedochází k jeho automatickému zpochybnění uplatněním takových tvrzení, která nejsou doprovázena unesením patřičného důkazního břemene na jejich podporu.“

27. Pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz spočívající v odborném ověření toho, zda jsou semaforey na předmětné křižovatce skutečně správně seřizeny, považuje soud za rozhodující následující okolnosti. Zaprvé, žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost či bližší individualizovanou informaci týkající se jeho tvrzení o nesprávném seřizení semaforů na předmětné křižovatce. Zadruhé, žalovaný vysvětlil, že ani prokázání této případné technické vady (o níž však nic nesvědčí) by nebylo způsobilé vyvrátit logický úsudek o tom, že na signalizačním zařízení ve směru jízdy žalobce svítila v době jeho vjezdu do křižovatky červená (jak uvedeno výše, popis fungování semaforů na jednom sloupu žalobce nijak nezpochybnil). Za této situace neshledal soud žádné pochybení v postupu žalovaného, který danému důkaznímu nevyhověl. Soud považuje navrhovaný důkaz vzhledem k tvrzením žalobce, skutkovým zjištěním správních orgánů a obsahu správního spisu za zjevně nadbytečný.
28. Soud proto aprobejuje závěr žalovaného, že žalobce s vozidlem vjel na přechod pro chodce a do křižovatky, ačkoliv v daný okamžik v jeho směru svítil červený signál „Stůj!“, který mu přikazoval vozidlo zastavit. Žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.

III.B) Nehomologovaná folie

29. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
30. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
31. Podle § 49 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb. platí, že technickou prohlídkou silničního vozidla mohou být zjištěny 3 stupně závad, kterými jsou (také) vážná závada, která ovlivňuje provozní vlastnosti vozidla, je způsobila ohrozit provoz na pozemních komunikacích, může nepříznivě působit na životní prostředí nebo spočívá ve vážném nedostatku v identifikaci vozidla.
32. Podle bodu 3.2.4 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 82/2012 Sb. je vážnou závadou to, že úprava zasklení (např. zatmavení), označení úpravy nebo použitý materiál (např. automobilní nebo reklamní folie) neodpovídá požadavkům nebo oprava zasklení neodpovídá požadavkům. Tuto vadu představuje mimo jiné jakákoliv dodatečná úprava čelního okna, vyjma použití schválené folie pro čelní okno opatřené povinným štítkem s předepsanými údaji [bod 3.2.4.1].

33. Pokud jde o přestupek žalobce spočívající v jízdě s vozidlem opatřeným nehomologovanou folií, zde v zásadě není mezi účastníky řízení skutkový stav sporný. Sám žalobce připouští, že řídil „vozidlo, na jehož předním skle v jeho samé horní části je skutečně tmavý pruh o šířce cca 10 cm“ (srov. bod 5 žaloby). Z fotodokumentace pořízené zasahujícími policisty je navíc zcela zřejmé, že na čelním skle vozidla žalobce se nachází zatmavovací folie, na níž není vyobrazen žádný homologační štítek.
34. Žalobce namítá, že řídil vozidlo, které nebylo v jeho vlastnictví, a tudíž nevěděl o tom, že přední sklo vozidla bylo dodatečně upraveno nějakým nepovoleným způsobem. K totožné argumentaci uplatněné v rámci odvolání již žalovaný uvedl, že vozidlo užívané žalobcem nesplňovalo technické podmínky zákona č. 56/2001 Sb., protože vykazovalo vážnou závadu spočívající v dodatečné úpravě čelního skla nehomologovanou folií. Tato skutečnost představuje porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se dopouští řidič vozidla (nikoliv jeho provozovatel či vlastník). To, že žalobce není majitelem vozidla a o úpravě skla údajně neměl tušení, na posouzení věci nic nemění. Řidič totiž má před užitím vozidla povinnost překontrolovat jeho technický stav (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Je na místě opět zdůraznit, že žalobce proti tomuto posouzení jeho odvolací námitky v žalobě ničeho nenamítá a soud se s ním ztotožňuje.
35. Nad rámec toho, co uvedl žalovaný, soud doplňuje, že žalobci je kladeno za vinu porušení povinnosti řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním, a to toliko z nedbalosti. Námitka, že žalobce nevěděl, že čelní sklo jím užívaného vozidla bylo nepovoleným způsobem upraveno, tedy není relevantní, neboť při náležité kontrole technického stavu vozidla toto žalobce zjistit mohl a měl. Skutečnost, že na zatmavovací folii není vyobrazen homologační štítek, je přitom snadno seznatelná při pouhém pohledu na čelní sklo vozidla. Žalobce tudíž nemůže úspěšně tvrdit, že danou vadu na technickém stavu vozidla nemohl při vynaložení dostatečné péče zjistit.
36. Dále žalobce poukazuje na to, že ze základní školy zná jednoho z policistů provádějícího kontrolu jeho vozidla a v dřívějšku s ním měl nedorozumění; domnívá se proto, že jednání policistů bylo účelové a vedené snahou jej poškodit. Taktéž s touto argumentací se žalovaný přesvědčivě vypořádal. Konstatoval, že oba přestupky jsou zřetelně zadokumentované. Žalobcovy jízdy na červený světelný signál si policisté všimli již na křižovatce, pročež se vydali pronásledovat dané vozidlo; po jeho zastavení při běžném ohledání si nemohli nevšimnout nehomologované tmavé folie na čelním skle. Prohlídka vozidel je každodenní rutinní prací policistů; povšimnou si tedy i toho, co může běžnému řidiči připadat jako nepodstatné nebo nedůležité (jako např. právě zatmavení části čelního skla). Jen proto se však nejedná o účelové zjištění. Vizuální kontrola vozidla (zejména zda má obě registrační značky či jasné viditelný homologační znak) jsou jednoduché a standardní. Jedná se o běžný postup policistů a rozhodně v něm nelze spatřovat „pomstu“ jednoho z policistů, který tak měl údajně řešit „jistá nedorozumění“ s žalobcem z dob základní školy. Žalobce navíc proti postupu policistů na místě kontroly žádné výhrady nevznesl. Proti zasahujícímu policistovi nepodal ani stížnost pro jeho chování. V činnosti policistů tudíž nelze spatřovat žádnou podjatost, neboť spáchání obou přestupků je zjiitelné prostým pohledem, bez jakéhokoli

usilovného vyhledávání (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Ani proti této argumentaci žalovaného přitom žalobce nijak nebrojí.

37. Nad rámec odůvodnění žalovaného soud akcentuje, že tvrzení žalobce o údajné zaujatosti jednoho z policistů je zcela obecné a nekonkrétní. Žalobce dokonce neuvádí ani jeho jméno; není tedy zřejmé, který ze svou kontrolu provádějících strážníků (srov. úřední záznam policie ze dne 24. 5. 2022), má být jeho spolužákem. Žalobce nekonkretizuje, o jaké „nedorozumění“ se mělo jednat, jak bylo závažné, co bylo jeho podstatou a ani kdy k němu mělo dojít. Stejně tak žalobce nespecifikuje, v čem přesně měla tkvět jím vytýkaná „účelovost“ jednání policistů. Svá tvrzení navíc žalobce nijak neprokazuje. Soud nadto zdůrazňuje, že policisté započali stíhat vozidlo žalobce v okamžiku, kdy jej spatřili projet křižovatkou na červené světelné znamení; v té době ovšem nemohli tušit, kdo je řidičem daného vozidla. Výhrada žalobce je tedy naprosto vágní a nepřesvědčivá.
38. Soud proto aprobuje také závěr žalovaného, že žalobce řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně mělo vážnou závadu spočívající v dodatečné úpravě čelního okna jiným způsobem než schválenou folií opatřenou povinným štítkem s předepsanými údaji. Žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

III.C) Další obecné námitky

39. Žalobce dále zcela vágně namítá, že správní orgány nechránily jeho práva nabytá v dobré víře. Nekonkretizuje ovšem, o jaká konkrétní práva se mělo jednat a jakým postupem správních orgánů do nich mělo být zasaženo. Soud přitom konstatuje, že žádný takový zásah do práv žalobce z obsahu správního spisu neshledal.
40. Žalobce též tvrdí, že správní orgány porušily zásadu *in dubio pro reo*. Soud k této opětovně velmi obecné námitce uvádí, že v projednávané věci byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bez jakýchkoli důvodných pochybností. Nebyl tedy prostor pro aplikaci dané zásady.
41. Není taktéž pravdou, že se žalovaný nevypořádal s většinou žalobcových odvolacích námitek. Právě naopak, odvolací správní orgán na veškerou argumentaci žalobce reagoval a vypořádal se s ní. Žalobce ji však v podané žalobě nereflektoval.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 13. srpna 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce